

Kelly (links) met vader Peter R. de Vries en Muriel.

Meet Kate

Kelly zamelt geld in voor Ghana

Om kinderen in Ghana te helpen, richtte Kelly de Vries (22) samen met haar vriendin Muriel Koch (23) twee jaar geleden de stichting Meet Kate op. "Afrika vind ik prachtig, ondanks – of misschien wel dankzij – de ellende die ik er zie."

"Na mijn middelbare school wilde ik er een jaartje tussenuit. Eerst ben ik vier maanden naar Los Angeles gegaan om mijn Engels op te vijzelen. Daarna wilde ik mijn handen uit de mouwen steken en iets voor anderen betekenen. Toen ik vijftien was, ben ik met mijn ouders en broer in Afrika geweest. Dat heeft mijn wereldbeeld veranderd. De armoede die ik daar zag en het leed van kinderen en moeders maakten grote indruk op mij. Maar ook hoe kinderen onder die omstandigheden positief en blij konden zijn. Dat was toch een ander beeld dan de Nederlandse media schetsten. Je wordt daar echt met je neus op de feiten gedrukt: niet iedereen heeft het geluk te leven in zo'n rijk land als Nederland. Ik koos voor vrijwilligerswerk in Ghana. Toevallig bleek Muriel ook met dezelfde

organisatie naar Ghana te gaan. Ik kende haar van de middelbare school, maar vóór onze reis was het een contact van 'hallo' en 'dag'. In Afrika hebben we elkaar echt leren kennen. Ik ging aan de slag op een dorps-schooltje. Drie maanden lang gaf ik elke dag les aan kinderen van zes tot twaalf jaar. Sommigen konden nog niet tot tien tellen of het alfabet opzeggen. En ook de namen van lichaamsdelen en kleuren waren voor veel kinderen te moeilijk. Ik kon ze dus echt iets leren en dat voelde goed. Muriel had het minder naar haar zin. Ze werkte in een ander dorp op een kleuterschool. Ze vond het daar verschrikkelijk. De kinderen lagen futloos in een hoek op de grond, de leraren sliepen. Muriel had het gevoel dat ze in haar eentje niets kon betekenen. De problemen waren te groot. Ze

vroeg overplaatsing aan en kwam terecht bij de Frankeve-school. Dat is een project voor straatmeisjes en tienermoeders. Het is een vakopleiding: de meisjes krijgen er naailes of kookles, maar leren bijvoorbeeld ook hoe ze een sollicitatiebrief moeten maken."

Hulp van mijn 'zusje'
 "Kate was mijn gastgezinzusje. Een meisje van toen vier jaar oud met de mooiste ogen van de hele wereld. Kates moeder was vijftien toen Kate werd geboren na een zwangerschap van zes maanden. Haar moeder kon niet voor haar zorgen en liet haar achter bij Philomena, mijn gastgezinmoeder. Kate heeft mij er vaak doorheen gesleept als ik het even niet meer zag zitten. Je ziet zo veel armoede in Ghana. Kinderen die de hele dag werken, schoonmaken, eten

koken. Kinderen die in de klas in slaap vallen omdat ze niet ontbeten hebben. Dan dacht ik vaak: heeft het wel nut wat ik hier sta te doen? Het maakt toch geen verschil. Maar als ik dan naar Kate keek, die ondanks de ellende bleef lachen, wist ik weer waar ik het voor deed. Terug in Nederland begon ik aan mijn studie psychologie, maar Ghana en Kate lieten me niet los. Ik moest er iets mee doen. Ik had natuurlijk de volgende vakantie weer naar Ghana kunnen gaan om les te geven, maar dat is geen duurzame oplossing. Het is vooral goed voor je eigen ontwikkeling. De lokale bewoners weten wat ze willen, wat ze nodig hebben en hoe het moet. Ze hebben alleen geen geld. Toen besloot ik samen met Muriel een stichting op te richten en geld in te zamelen, zodat de mensen daar hun eigen projecten van de grond kunnen krijgen. De stichting noemden we Meet Kate omdat zij zo goed laat zien dat er uit hopeloze situaties toch mooie dingen kunnen voortkomen. Met een dak, onderwijs en mensen die om je geven."

Oeps, even wennen
 "In het begin dacht ik regelmatig: waar ben ik aan begonnen? Ik ben nog maar negentien! Dit kan ik helemaal niet! Er kwam zoveel op ons af. Notaris, belasting, de bank, het is allemaal nieuw. We kregen wel advies, maar je bent opeens verantwoordelijk voor alles. Maar van de Ghanezen heb ik geleerd dat je geen haast moet hebben. Al doe ik er tien jaar over, prima toch? Inmiddels zijn we twee jaar verder en loopt het goed. We hebben vaste donateurs, een sms-campagne en sponsoracties. Ook gaan we vaak bij scholen langs om voorlichting te geven. We vertellen dan over de mooie en minder mooie kanten van Afrika en over Kate natuurlijk. De scholen gaan daarna aan de slag om geld in te zamelen voor de stichting. Zo snijdt het mes aan twee kanten: de leerlingen steken iets op van de problemen in Afrika en wij kunnen met de opbrengst weer mooie dingen doen in Ghana. Na twee jaar hard werken is mijn motto dan ook: kan niet bestaat niet. Dan wil je het gewoon niet graag genoeg."

Over haar vader Peter R. de Vries
 "Mijn vader is niet vanaf het begin betrokken geweest bij de organisatie. Natuurlijk hebben we er over gesproken en was hij altijd geïnteresseerd, maar ik wilde niet zijn naam als kruwagen gebruiken. Dat mensen zouden denken: makkelijk ja, met zo'n vader. Ik wilde bewijzen dat ik het zelf kon. Later hebben we besloten dat hij ambassadeur zou worden. Als jonge, kleine stichting heb je naamsbekendheid nodig en hij kan daar als ambassadeur voor zorgen. Voor hem is het ook belangrijk dat we dit eerst zelf van de grond hebben gekregen, maar nu zet hij zich keihard voor ons in. Mijn vader en ik lijken op elkaar. Naarmate ik ouder word, zijn er steeds meer raakvlakken tussen ons. We kunnen over alles praten. Hij heeft me altijd de vrijheid gegeven om zelf uit te vinden wie ik ben en wat ik wil. Hij is zo trots op wat ik heb bereikt. En andersom ben ik er trots op dat hij mijn passie begrijpt en me helpt."

'VOOR MIJ GEEN COCKTAIL, LIEVER SPAAR IK VOOR EEN VLIEGTICKET NAAR GHANA'

Inmiddels ben ik vijf keer teruggeweest naar Ghana. Met het geld dat we bij elkaar hebben gekregen, is bij de Frankeve-school een slaapcomplex gemaakt voor veertig meiden. Zij sliepen eerst op straat of ver weg van de school en nu hebben ze een plek waar ze op schooldagen veilig kunnen wonen. En we hebben elektriciteit geregeld voor het hele schoolcomplex. Nu zijn we met Philomena, de pleegmoeder van Kate, een kindertehuis aan het bouwen waar kinderen kunnen wonen als hun ouders of familie even niet voor ze kunnen zorgen. Het is hard werken, maar het voelt ook als vakantie als ik in Ghana ben. In de weekenden wordt er niet gebouwd, dus dan heb ik alle tijd om lekker met Kate naar het strand te gaan."

Rijk

"Als ik na zo'n reis weer thuis kom, is het altijd even wennen. Ik realiseer me dan weer hoe rijk we hier zijn met z'n allen. Maar ik vind niet dat ik het minder goed moet hebben, omdat zij daar in de ellende zitten. Daardoor waardeer ik mijn mogelijkheden juist meer. En ik doe wat ik kan. Ik geef bijvoorbeeld weinig geld uit aan uitgaan. Een wijntje drink ik wel, maar je zal mij

bijvoorbeeld niet een cocktailtje zien bestellen. Dat geld spaar ik liever om mijn vliegtickets naar Ghana te kunnen betalen. Mijn omgeving begrijpt dat soms niet. Vriendinnen realiseren zich niet altijd hoeveel tijd en energie het me kost. Maar ze zien wel mijn passie en zijn geïnteresseerd. Mijn ouders zijn een grote steun. Ze staan voor honderd procent achter me. Ze zijn ook allebei op bezoek geweest in Ghana en ze zijn trots op wat ik al bereikt heb. Ik vind Afrika prachtig, ondanks alle ellende die ik daar heb gezien. Of misschien wel dankzij al die ellende. Misschien is het negatieve nodig, zodat je de mooie, positieve dingen nog meer waardeert. Ik ga nu beginnen aan een Master Children's Rights aan de Universiteit van Amsterdam. Daarna ga ik in Afrika wonen. Mensen houden van vastigheid en zekerheid, maar ik ben niet bang voor veranderingen. Ik wil mijn passie volgen. Als het niet lukt, ben ik zo weer terug. Het ergste wat er kan gebeuren is dat ik mijn ouders moet vragen of ik weer bij ze mag komen wonen." ■

Waar is de Mol? met Peter R. de Vries in Ghana wordt uitgezonden op 5 oktober om 21.30 uur bij Veronica.

Het ontwikkelingswerk in? Acht tips van Kelly

- Je kan niet de hele wereld helpen en je bent ook niet opeens Unicef. Bedenk dus goed waar je je op wilt richten. Gaat het je om kinderen, zwangere vrouwen, mensen met aids?
- Mensen worden enthousiast van jouw enthousiasme, dus hou het dicht bij jezelf.
- Bij het oprichten van een stichting komt heel wat papierwerk kijken. Je moet naar de notaris, de Kamer van Koophandel, de belastingdienst, de bank. Verzamel mensen om je heen die daar verstand van hebben en laat je goed adviseren.
- Vertel je verhaal. Maak een website en zoek publiciteit. Anders vind je geen donateurs. Netwerken dus.
- Hou je donateurs én je lokale partners *up-to-date*. Donateurs willen graag weten wat er met hun geld gebeurt, maar de mensen daar willen ook weten hoe de zaken ervoor staan.
- Maak begrotingen en bouwtekeningen. Zoek mensen daar die je vertrouwt. Mensen met wie je goed kunt samenwerken en die er niet met je geld vandoor gaan. Daarmee voorkom je onaangename verrassingen.
- Blijf evalueren. Wat gaat goed, wat niet?
- Geef het tijd. Niet alles hoeft meteen af en alle beetjes helpen.